

AdevarulPrezent.com

Ce Este Ispasirea Finala?

Written by Dennis Priebe

În pustia Sinai, Dumnezeu a început, cu un popor de sclavi eliberati, un program unic. Acest program se numea sistemul sanctuarului și era menit să-i învețe pe izraeliti despre modul în care tratează Dumnezeu pacatul și pacatosii. Totuși, în comparație cu sanctuarul adevărat, sanctuarul pamântesc nu era o macheta pentru copii. Epistola către Evrei ne oferă o oarecare imagine cu privire la sanctuarul adevărat. Evrei 9:23,24 ne ajută în clarificarea semnificației: "Dar, deoarece chipurile lucrurilor care sunt în ceruri, au trebuit curățite în felul acesta, trebuia ca însuși lucrurile ceresti să fie curățite cu jertfe mai bune decât acestea. Căci Hristos n-a intrat într-un locas de închinare, ci a intrat chiar în cer, ca să Se înfatiseze acum, pentru noi, înaintea lui Dumnezeu".

Sanctuarul pamântesc era curățit prin sângele animalelor stabilite în rânduielile ceremoniale, dar sanctuarul ceresc era curățit prin jertfa de ispășire adusă de către Domnul Hristos. Lucrarea Domnului Hristos pentru pacatosi își avea centrul în sanctuarul adevărat, chiar în cer. Este important să înțelegem ce anume se întâmplă în sanctuarul ceresc și felul în care ne afectează în prezent această lucrare. Eu nu cred că vreunul dintre noi știe cum este în realitate sanctuarul ceresc, cu toți îngerii care slujesc înaintea Împăratului universului. Sanctuarul pamântesc nu avea alt scop, decât să ilustreze modul în care Dumnezeu tratează pacatul și pacatosii, în sanctuarul ceresc. Nu este nici o exagerare să spunem că, tot ceea ce este semnificativ cu privire la istoria noastră pamântescă și cu privire la viitorul nostru, își are centrul în simbolistica sanctuarului pamântesc. Este de asemenea adevărat că, rațiunea existenței Adventismului - ceea ce face ca Adventismul să fie unic și îi conferă un rol legitim în această istorie - își are centrul tot în învățatura legată de acest sanctuar.

Ispășirea finală

În Patriarhi și Profeti, paginile 357-358, se află o declarație importantă. "Deși sângele lui Hristos eliberează pacatosul care se pocăiește, de condamnarea legii lui Dumnezeu, totuși el nu avea rolul de a șterge pacatul; pacatul avea să rămână înscris în rapoartele sanctuarului, până la ispășirea finală". Majoritatea creștinilor cred că pacatul este șters în momentul iertării, dar sanctuarul ne învață că, deși pacatosul este eliberat imediat de vinovăție și de condamnare, raportul pacatului este transferat în sanctuar unde rămâne, până când are loc lucrarea denumită "ispășirea finală". În timp ce pacatosul este curățit și liber, există ceva legat de pacatul în sine, care nu poate fi rezolvat atât de rapid. În esență, Domnul Isus a luat asupra Sa responsabilitatea pentru pacatele noastre. Legea sfântă a lui Dumnezeu a fost încălcată și, chiar dacă Domnul Isus a murit pentru încălcarea acelei legi, aceasta nu a pus capăt tratării problemei pacatului.

"Atunci, în virtutea sângelui ispasitor al lui Hristos, pacatele tuturor celor care s-au pocait cu adevarat, vor fi sterse din cartile cerului. Astfel, sanctuarul va fi eliberat, sau curatit de raportul pacatului, în tip, iar aceasta mare lucrare de ispasire sau de stergere a pacatelor noastre, era reprezentata prin serviciile ceremoniale îndeplinite în Ziua ispasirii - curatirea sanctuarului pamântesc, care se realiza prin îndepartarea pacatelor care l-au murdarit, în virtutea meritelor sângelui jertfelor pentru pacat".

Sunt foarte multumitor pentru jertfa de ispasire care a avut loc în urma cu 2000 de ani. Fara aceasta, nu ar exista nici o posibilitate a iertarii, mântuirii sau vietii vesnice. Dar jertfa de ispasire nu a însemnat sfârșitul procesului ispasitor. Exista înca o lucrare pe care Vechiul Testament o numeste Ziua Ispasirii, iar Ellen White o numeste ispasirea finala. Daca nu înțelegem cu claritate aceste concepte, nu putem înțelege motivul existentei Bisericii Adventiste. Vedeti, jertfa de ispasire a avut loc în urma cu 1800 de ani si a fost propovaduita pretutindeni în lume în tot acest timp, înainte de a exista vreun adventist de ziua a saptea. Adventismul a fost chemat la existenta, deoarece începea ispasirea finala, iar aceasta trebuia înțeleasa si propovaduita pretutindeni în lume, asa cum fusese jertfa de ispasire. Este foarte ispititor sa ne alaturam lumii crestine, concentrându-ne în mod exclusiv asupra jertfei de ispasire si trecând cu vederea ispasirea finala. Dar, fara ispasirea finala, jertfa de ispasire nu-si va definitiva lucrarea de tratare a pacatului si a pacatosilor. Pentru îndepartarea finala a pacatului din univers, aceste doua faze ale ispasirii realizate de catre Domnul Hristos sunt la fel de vitale.

Ispasirea finala este pe punctul de a sterge toate pacatele din rapoartele cerului. Este momentul în care pacatele si pacatul în sine înceteaza sa mai existe. Pacatele trebuie sa ramâna în rapoartele cerului, pâna când are loc aceasta importanta lucrare, în timpul ispasirii finale. În sarbatoarea Zilei anuale a Ispasirii, poporul Israel anticipa evenimentele finale ale marii lupte dintre Hristos si Satana, când universul avea sa fie eliberat de pacat si de pacatosi. Acum ne aflam în acel moment al istoriei acestui pamânt - timpul pentru eradicarea finala a pacatului.

Ellen White a încercat sa ne atraga atentia spre ceea ce se petrece în sanctuarul ceresc. "Gândurile tuturor celor care împartasesc aceasta solie sunt în îndreptate spre locul prea sfânt, unde Domnul Isus sta înaintea chivotului, realizând ispasirea finala pentru toti cei pentru care continua harul" (EW 254). "Domnul Hristos se afla acum în sanctuarul ceresc. Ce face El? El face ispasire pentru noi, curatind sanctuarul de pacatele poporului. Prin urmare, trebuie sa intram cu El în sanctuar, prin credinta, si sa începem o lucrare în sanctuarul sufletelor noastre" (Manuscris 8, 1888). Lucrarea finala de mijlocire este numita "lucrarea de ispasire" si implica curatirea finala a sanctuarului de pacat. Observati ca legatura noastra cu aceasta ispasire finala implica o lucrare de curatire în propriul nostru suflet. "Toti trebuie sa înțeleaga mai bine lucrarea de ispasire care se desfasoara în sanctuarul ceresc. Când acest mare adevar este descoperit si înțeles, cei care îl detin, vor lucra în armonie cu Domnul Hristos, pentru a pregati un popor care sa reziste în marea zi a lui Dumnezeu, iar eforturile lor vor fi însotite de succes" (5T 575). Pâna la data aceasta, eforturile noastre cele mai mari, au esuat, deci ar fi bine sa cercetam mai serios "marele adevar" al ispasirii finale, deoarece acest adevar ne descopera singura cale de a avea succes în încheierea marii lupte. Este semnificativ faptul ca termenul "ispasire" provine din asocierea unor cuvinte care înseamna de fapt - readucerea laolalta a ceea ce a fost separat, restaurarea unitatii dintre cei

ce au fost înstrăinați (din traducerea termenului englez - n. trad.). Ceea ce a realizat pe cruce Domnul Isus a fost temelul pentru "readucerea laolaltă", deoarece, fără cruce, nu ar fi fost posibilă nici o împacare. Dar, pentru realizarea unității depline dintre un Dumnezeu Sfânt și un neam omenesc decăzut, mai există încă o lucrare de îndeplinit.

Deoarece unii ne-au acuzat că banalizăm slava și caracterul final al jertfei de pe cruce, am ajuns să ne temem de termenul "ispășire finală". Aici trebuie să ne exprimăm cât se poate de clar. A vorbi despre ispășirea finală, nu înseamnă a vorbi despre un nou sacrificiu, sau a spune că jertfa adusă de către Domnul Hristos nu a fost suficientă. Jertfa lui Hristos a fost suficientă, a fost completă, și nu se va repeta niciodată, în nici un fel. Dar procesul ispășitor ratificat la cruce, nu s-a încheiat. Problema majoră în marea luptă nu a fost rezolvată. Pacatele continuă să rămână în rapoartele aflate în sanctuarul ceresc. Unitatea deplină încă nu a fost realizată.

Probabil că nu ar fi o exagerare să spunem, că ispășirea finală este singura contribuție pe care adventistii au adus-o în teologia creștină. Toate celelalte învățături au fost recuperate din teologia trecută, unde fuseseră îngropate sub tradițiile și erorile bisericesti. Oare vom ajunge noi să ne rusinăm de această învățatură unică? În zilele noastre, mulți cred că poporul lui Dumnezeu, nu va fi fără păcat, până la cea de a doua venire a lui Hristos. Dar această învățatură duce la excluderea doctrinei privitoare la curățirea sanctuarului ceresc, la respingerea ispășirii finale desfășurată în locul prea sfânt și la o pierdere a accentului pus asupra lucrării speciale de sigilare, care va avea loc în caracterul celor 144.000. Adevărul este că, în prezent, atenția noastră ar trebui să se concentreze asupra subiectului ispășirii finale, mai mult decât oricând înainte.

Un glas din trecut

În prima jumătate a secolului al douăzecelea, M. L. Andreasen a scris o serie de cărți, dintre care una era intitulată *Lucrarea din Sanctuar*. Toate referințele următoare provin din paginile 299-321 ale acestei cărți.

Demonstratia finală cu privire la ce anume poate să facă Evanghelia în și pentru omenire, se află încă în viitor. Domnul Hristos a anticipat această lucrare. El a luat un trup omenesc și, în acest trup, a demonstrat puterea lui Dumnezeu. Oamenii trebuie să-I urmeze exemplul și să dovedească faptul că ceea ce Dumnezeu a făcut în Hristos, poate face în fiecare ființă umană, care I se supune. Lumea așteaptă demonstratia aceasta. (Romani 8:19). Când ea va fi realizată, atunci va veni sfârșitul. Dumnezeu își va finaliza planul. El se va dovedi adevărat, iar minciunile Satanei vor fi demascate. Sistemul de guvernare al lui Dumnezeu va fi îndreptatit.

În prezent, guvernarea lui Dumnezeu nu este încă pe deplin îndreptatită, în ciuda realizării magnifice a Întrupării. În Domnul Hristos a fost văzută puterea deplină a Evangheliei, dar acea putere nu a fost încă văzută în omenirea căzută. Puterea Evangheliei nu a fost pe deplin demonstrată. Deocamdată am cunoscut doar câteva raze ale acestei puteri, în viața unor credincioși sau grupuri de credincioși din istoria Creștinismului. Universul nu a văzut încă puterea deplină a harului lui Dumnezeu, în inima fiintelor omenesti. Când Evanghelia - planul de răscumpărare - va fi pe deplin demonstrată, atunci și numai atunci, guvernarea lui Dumnezeu va fi pe deplin justificată în fața acuzațiilor lui Satana.

Planul de mântuire trebuie sa includa în mod obligatoriu, nu numai iertarea pacatului, ci si completa restaurare. Salvarea de pacat înseamna mai mult decât iertarea de pacat. Iertarea presupune pacatul si este conditionata de renuntarea la el; sfintirea este despartirea de pacat si indica eliberarea de sub puterea acestuia si biruinta asupra lui. Prima înseamna neutralizarea efectelor pacatului; cea de a doua este restaurarea puterii pentru biruinta deplina.

Iertarea, cu întreaga iubire si har pe care le implica, este doar o modalitate de a trata efectele pacatelor noastre trecute. Ea îndeparteaza vinovatia si condamnarea noastra, si ne permite sa stam înaintea lui Dumnezeu ca si cum am fi nevinovati. Dar schimba iertarea izvorul din care vin toate pacatele noastre? Schimba ea obiceiurile noastre si stilul de viata? Marele argument al Satanei împotriva lui Dumnezeu, poate fi formulat astfel: "Sigur ca poti ierta pacatosii. Tu poti spune: „Nu te voi mai considera raspunzator. Isus a murit în locul tau. Nu vei mai fi vinovat". Ce este corect în aceasta? De ce nu ma ierti si pe mine? Doresc si eu sa fiu reasezat în pozitia pe care am avut-o cândva în cer. Daca i-ai iertat pe acesti pacatosi, care au facut toate acele lucruri oribile, si daca i-ai acceptat în familia ta, atunci, accepta-ma si pe mine, ca sa ma pot întoarce în cer".

Argumentul Satanei nu poate fi ignorat în mod usuratic. Pe ce temeii poate Dumnezeu sa-i ierte si sa-i ia, pur si simplu, pe oameni în cer? El poate face aceasta, deoarece mântuirea este mai mult decât iertarea pacatului. Omul cel vechi, cu inima lui razvratita, trebuie sa fie schimbat într-un om nou, cu o inima iubitoare si darnica. Iubirea de sine trebuie înlocuita cu altruismul si cu iubirea de oameni. Numai atunci, harul si dreptatea lui Dumnezeu vor fi vazute cu claritate. Evanghelia nu vorbeste doar despre iertare, ci despre curatire. Aceasta trebuie sa se întâmple în ultima generatie de oameni care traiesc pe pamânt. Prin ei, Dumnezeu va prezenta o ultima demonstratie cu privire la ceea ce poate face cu omenirea. El îi va alege pe cei mai slabi dintre cei slabi, pe cei care poarta pacatele stramosilor lor si, în ei, se va dovedi puterea lui Dumnezeu. Ei vor fi supusi la toate ispitele, dar nu vor ceda. Ei vor demonstra ca este posibil sa traiesti fara pacat - tocmai acea demonstratie pe care lumea o asteapta si pentru care S-a pregatit Dumnezeu. Atunci, va deveni evident pentru toti oamenii, ca Evanghelia poate mântui cu adevarat si în mod deplin. Dumnezeu va fi gasit adevarat în toate cuvintele Sale.

Oare va fi gasit Dumnezeu adevarat doar prin faptul ca îi iarta pe cei pacatosi, sau prin faptul ca va dovedi ca iertarea Lui conduce la biruinta asupra pacatului? Când Dumnezeu va dovedi - prin cei mai slabi dintre cei slabi - ca iertarea Lui a fost acordata corect, pentru ca duce la biruinta asupra pacatului, atunci demonstratia lui Dumnezeu va fi efectiva. Noi suntem, în mod evident, cei mai slabi dintre cei slabi - o mare varietate de crestini diferiti - cu câtiva eroi ai credintei în mijlocul nostru.

Puterea lui Dumnezeu de a sfinti se va dezvalui pe deplin în ultima generatie de oameni care traiesc pe pamânt. Demonstrarea acelei puteri înseamna îndreptarea lui Dumnezeu. Ea va dezminți orice acuzatie pe care Satana a adus-o împotriva lui Dumnezeu. În ultima generatie, Dumnezeu este îndreptatit, iar Satana este înfrânt.

Acum, ajungem la punctul central al ispasirii finale. Satana a sustinut ca, daca Dumnezeu ar fi atât de iubitor, încât sa fie dispus sa-i ierte pe pacatosi, atunci Si-ar nega propria lege, pentru ca ar recunoaste ca legea Lui nu poate fi respectata, neavând alta varianta, decât sa-i ierte la

nesfârșit pe pacatosi, pentru continua încălcare a legii. Satana spune: "Doamne, sau pastrezi legea și nu vei avea pe nimeni în cer, sau vei manifesta har și toată lumea va merge acolo, inclusiv eu. Nu poți pastra ambele variante. Harul și legea sunt incompatibile. Trebuie să alegi una sau alta, dar nu le poți avea pe amândouă în mod concomitent". Sarcina dificilă a lui Dumnezeu este aceea de a dovedi că harul și legea sunt compatibile, că dreptatea și iubirea se pot îmbrățișa și pot lucra împreună într-un univers sigur și armonios pentru vesnicie. Pentru noi, este vital să înțelegem că aceasta nu constituie o sarcină ușoară pentru Dumnezeu. Cum poate convinge Dumnezeu un univers întreg care privește, că iertarea și harul îl vor proteja împotriva oricărei ființe, care va încerca vreodată să experimenteze pacatul a doua oară? Oare va fi nevoit El să ierte din nou și din nou, probabil de o mie de ori, în viitor, ori de câte ori ființele create vor comite aceeași greșeală?

Dar, dacă Dumnezeu poate dovedi că iertarea Lui conduce în mod inevitabil la biruința asupra a ceea ce a fost nevoie să fie iertat, și că Evanghelia oferă, nu numai îndepărtarea vinovăției, ci și îndepărtarea pacatului, atunci Dumnezeu este pe cale să dezmințască acuzațiile lui Satana. Dacă poate schimba inima celor răzvrătiți, astfel încât să devină cetățeni loiali ai împăratiei Sale, dispusi să renunțe la viața lor, mai degrabă decât să încalce legea lui Dumnezeu, chiar și în cel mai mic amănunt, atunci Dumnezeu a reușit să dovedească legătura dintre lege și har.

Iertarea în sine, nu va îndreptăți niciodată caracterul lui Dumnezeu, deoarece tot ceea ce dovedește în fapt este iubirea lui Dumnezeu. Iertarea este doar o jumătate a drumului către casa. Ea ne eliberează din sclavia pacatului, pentru că libertatea să fie o realitate. Când se va demonstra că harul care ne iartă, poate fi înlocuit în totalitate cu harul care ne conferă putere - harul care duce la biruință - astfel încât, atunci când va veni timpul ca harul care ne iartă, să înceteze a mai fi necesar, deoarece harul care ne conferă putere, a îndepărtat deja nevoia harului care ne iartă, atunci Dumnezeu a dovedit că este în stare, nu numai să-i iubească pe pacatosi, ci și să-i transforme în totalitate. Când pacatosii vor fi schimbați pe în totalitate, vor putea fi lasați să trăiască într-un univers într-un totu curat, fără a fi în pericolul de a încerca din nou experimentul pacatului.

Realitatea este că Dumnezeu Și-a asumat un mare risc prin iertarea pacatelor, deoarece, când noi repetăm aceleși fapte de nenumărate ori, iar Dumnezeu este nevoit să ne ierte în mod neîncetat, se creează impresia că ascultarea de legea lui Dumnezeu este într-adevăr imposibilă și că universul nu va putea fi niciodată în siguranță deplină față de infecția mortală a pacatului. Dar, dacă va fi posibil să se demonstreze vreodată, că harul iertător conduce în mod direct la harul care ne conferă putere și înlătură până și nevoia iertării; iar demonstrația aceasta, să nu aibă loc în viața îngerilor care trăiesc într-un mediu desăvârșit și nu doar în viața lui Enoh, a lui Isus, a lui Pavel sau a lui Ioan, ci în viața multimei nenumărate de pacatosi, care trebuie să trăiască în lumea Satanei, agasați de o natură căzută și de obiceiuri pacatoase și îndelung practicate, atunci Dumnezeu a dovedit că Satana a greșit când a spus: "Doamne, poți ierta pacatele lor, dar nu poți face nimic pentru a-i opri să pacatuiască. Ei nu Te vor asculta niciodată".

Când se va dovedi că harul și legea sunt compatibile și că dreptatea și mila pot lucra împreună, atunci guvernarea lui Dumnezeu va fi îndreptățită, iar planul lui de mântuire va fi împlinit. Aspectul esențial în această dezbatere, este că trebuie să vină un timp, când întregul univers să poată înțelege în mod clar, că harul iertător a încetat pentru totdeauna și a fost

înlocuit în totalitate cu harul care confera putere - prin urmare, planul lui Dumnezeu de rascumparare continua sa se desfasoare. Singura posibilitate de a se demonstra în mod clar, ce se întâmpla când harul lui Dumnezeu care ne confera, putere preia controlul total asupra poporului Sau, este aceea de a exista o perioada de timp, dupa încheierea perioadei de proba, când întreaga situatie va fi diferita de tot ceea ce a existat în trecut. Atunci, nu va mai fi har iertator. Întregul univers va asista la momentul în care Marele nostru Preot va înceta lucrarea iertarii. Ca act final al lucrării Sale de Mare Preot, Domnul Hristos va împrastia cenusa jertfei pentru iertarea pacatului. Apoi, întregul univers va vedea, ce se întâmpla când cerul acorda doar harul care confera putere.

Daca Dumnezeu doreste sa puna capat experimentului produs de pacat, aceasta demonstratie trebuie sa fie înțeleasa în perspectiva ei dramatica si universala. În prezent, traím înca într-un timp în care harul care iarta si harul care confera putere lucreaza concomitent, cu anumite succes si anumite esecuri. Dar aceasta etapa trebuie sa ajunga la un final. O demonstratie se impune, si aceasta este ispasirea finala.

Demonstratia pe care Dumnezeu intentioneaza sa o realizeze cu ultima generatie de pe pamânt, are o mare însemnatate, atât pentru oameni, cât si pentru Dumnezeu. Poate fi pazita cu adevarat legea lui Dumnezeu? Aceasta este o întrebare vitala. Multi neaga faptul ca ar putea fi; altii o afirma în mod necugetat. Când este cântarita întreaga problema a pazirii poruncilor, dimensiunile ei devin foarte mari. Legea lui Dumnezeu este nespus de vasta; ea implica gândurile si intentiile inimii. Ea judeca atât faptele si cuvintele, cât si motivatiile si intentiile ascunse. Pazirea poruncilor înseamna o sfîntire deplină, o viata sfînta, o alegere exclusiva a binelui, o despartire totala de pacat si biruinta asupra acestuia. Oamenii muritori pot striga, pe buna dreptate: Cine este în stare sa faca toate acestea! Totusi, existenta unui popor pazitor al legii, este tocmai lucrarea pe care Dumnezeu Si-a propus sa o realizeze, si pe care Se asteapta sa o duca la bun sfîrsit. Când Satana își va lansa provocarea, declarând astfel: "Nimeni nu poate pazi legea. Este cu neputinta. Daca ar exista cineva în trecut sau prezent, care sa poata pazi legea, arata-mi-l. Unde sunt cei care pazesc poruncile lui Dumnezeu?" Dumnezeu va raspunde în liniste, "Aici este rabdarea sfîntilor, care pazesc poruncile lui Dumnezeu si credinta lui Isus" (Apocalipsa 14:12).

Pâna în acest moment, Dumnezeu nu a putut sa-i dea acest raspuns lui Satana. El nu va putea sa îl rosteasca, pâna când ispasirea finala nu își va fi desavârsit lucrarea. Numai atunci va exista o generatie întreaga, care sa pazeasca poruncile lui Dumnezeu în mod permanent, si nu doar când considera convenabil. Este de asemenea crucial, sa înțelegem ce implica în realitate pazirea poruncilor? Implica întreaga inima, inclusiv motivele si simtamintele ei. Aceasta lucrare este imposibila pentru fiintele omenesti, care au o natura cazuta si o vointa prea slaba pentru a o realiza.

O asemenea lucrare este lucrarea lui Dumnezeu si numai El o poate îndeplini. Ceea ce se cere din partea noastra, este sa fim niste parteneri binevoitori în aceasta demonstratie importanta. Nu trebuie sa ridicam nici o bariera sau rationament care sa-L împiedice pe Dumnezeu sa-Si îndeplineasca lucrarea.

Când Dumnezeu le porunceste oamenilor sa pazeasca legea Sa, nu se gândeste numai la câtiva oameni, suficienti pentru a demonstra ca aceasta este posibil. Nu sta în caracterul lui Dumnezeu sa aleaga câtiva oameni deosebiti, care au o vointa bine determinata si o pregatire

excelenta, pentru a dovedi ce poate face prin intermediul lor. Este mult mai corespunzator planului Sau, ca Dumnezeu sa-Si formuleze cerintele în asa fel încât, chiar si cei mai slabi dintre oameni, sa reuseasca sa le respecte, pentru ca nimeni sa nu poate spune vreodata, ca cerintele lui Dumnezeu pot fi îndeplinite doar de catre un mic numar de oameni. Din acest motivul, Dumnezeu a pastrat demonstratia cea mai mare, pentru ultima generatie. Aceasta generatie sufera rezultatele pacatelor acumulate de-a lungul întregii istorii. Daca exista cineva slab, atunci ei sunt aceia. Daca sufera cineva datorita tendintelor mostenite, atunci ei sunt cei care sufera cel mai mult. Daca poate avea cineva o scuza din cauza slabiciunii, de orice natura, atunci ei pot avea toate scuzele. Prin urmare, daca ei pot pazi poruncile lui Dumnezeu, nu va mai exista nici o scuza, pentru nici un om care a trait într-o generatie precedenta.

Noi credem ca datorita tehnologiei, suntem niste oameni foarte inteligenti si sofisticati, dar, daca am cerceta, doar puțin mai profund, izvoarele societatii noastre civilizate, ar trebui sa ne confruntam cu o realitate extrem de neplacuta. În zilele noastre, exista mai multa furie si violenta, lacomie, cinism, hedonism si imoralitate si mai mult egoism evident, decât a existat oricând înainte, în istoria omenirii. Mintea omeneasca este mai confuza si mai încurcata de amagiri de tot felul, decât era în timpul Evului Întunecat. În mod categoric, noi suntem cei mai slabi dintre cei slabi, iar Dumnezeu este gata sa întâmpine ultima provocare. Poate Dumnezeu sa ia aceasta generatie, extrem de nepromitatoare, si sa-Si dovedeasca propria Sa dreptate prin ei? Din totdeauna, Dumnezeu a fost încântat de ceea ce parea imposibil, iar generatia aceasta constituie ultima provocare.

Dumnezeu este gata sa se confrunte cu provocarea. El Si-a asteptat timpul. Demonstratia suprema a fost rezervata pentru ultima batalie. Dumnezeu își va selecta alesii din ultima generatie. El nu va alege dintre cei puternici sau cei curajosi; nu va alege dintre cei onorati sau bogati, nici dintre cei înțelepti sau cei învățati, ci va alege oameni obisnuiti si, prin ei si cu ei, Își va realiza demonstratia Sa. Satana a declarat, ca cei care I-au slujit lui Dumnezeu în trecut, au facut-o din interes; ca Dumnezeu i-a protejat, astfel încât el, Satana, sa nu aiba accesul liber asupra lor. Daca i s-ar fi dat permisiunea deplina de a exercita presiuni, ei ar fost învinsi pe deplin, asemenea celorlalti. Dar Satana Îl acuza pe Dumnezeu, ca Îi este teama sa-i îngaduie sa procedeze în felul acesta. "Ofera-mi o sansa cinstita", spune Satana, "si voi învinge". Prin urmare, pentru a aduce la tacere pentru totdeauna acuzatiile lui Satana; pentru a face evident faptul ca poporul Lui Îi slujeste din loialitate, fara sa astepte nici o rasplata; pentru a-Si elibera propriul nume si caracter, de acuzatia de nedreptate si despotism; si pentru a le dovedi îngerilor si oamenilor ca legea Sa poate fi tinuta, de catre cei mai slabi oameni, în cele mai descurajatoare si potrivnice circumstante, Dumnezeu îi permite Satanei sa încerce poporul Sau pâna la limita, în ultima generatie. Ei vor fi amenintati, torturati si persecutati. Vor sta fata în fata cu moartea, la promulgarea decretului de închinare înaintea fiarei si a chipului ei. (Apocalipsa 13:15). Dar nu vor ceda, ci vor dori mai degraba sa moara decât sa pacatuiasca.

Oare ne apropiem noi de starea spirituala în care sa ascultam de Dumnezeu, nu pentru ca dorim sa primim un loc în cer, ci deoarece caracterul lui Dumnezeu este important pentru noi? Aceasta este cântarea lui Moise si cântarea Mielului. Moise si Domnul Hristos au ascultat si I-au slujit lui Dumnezeu, pentru ca L-au iubit si au fost interesati, mai degraba de victoria Lui în marea lupta, si nu de propriul lor viitor. Pentru ei, nimic nu va conta, cu exceptia numelui bun al lui Dumnezeu. Trebuie sa învățam cântarea aceasta, ca sa-I slujim lui

Dumnezeu fara sa ne gândim la rasplata. Noi ascultam, nu cu scopul de a merita un loc în cer, ci pentru a elibera numele si caracterul lui Dumnezeu, de acuzatia de nedreptate si despotism, care I-a fost adusa catre Satana. Acesta este motivul datorita caruia Dumnezeu îi permite Satanei sa dezlantuie asupra credinciosilor Lui cele mai amagitoare atacuri si sa exercite asupra lor cele mai puternice presiuni. Satana nu va mai fi niciodata în stare sa afirme ca Dumnezeu l-a limitat în mod necinstit. El va avea toate posibilitatile de a însela si de a exercita presiuni, pentru a dovedi ca Dumnezeu nu-Si poate împlini promisiunile. Vor rezista ei încercarii? Pentru oameni pare a fi imposibil. Chiar daca Dumnezeu nu va veni în sprijinul lor, ei vor fi hotărâti sa reziste în fata ispitelor celui rau. Chiar daca vor fi dusi la moarte, ei nu vor pacatui. Satana nu va avea nici o putere - si nu a avut niciodata - pentru a obliga un om sa pacatuiasca. El poate sa-l ispiteasca, îl poate amagi, îl poate ameninta; dar nu îl poate constrânge. Iar acum, Dumnezeu demonstreaza, prin intermediul celor mai slabi dintre cei slabi, ca nu exista nici o scuza pentru pacat, si nu a fost niciodata vreuna. Daca oamenii din ultima generatie pot respinge cu succes atacul Satanei; daca pot învinge în ciuda tuturor dezavantajelor si în ciuda faptului ca lucrarea sanctuarului a încetat, ce scuza va mai exista vreodata pentru pacat?

Din acest motiv, Domnul trebuie sa încheie lucrarea de iertare din sanctuarul ceresc, înainte de încheierea istoriei acestui pamânt. Cele mai puternice atacuri ale Satanei trebuie sa se lanseze împotriva harului care confera putere, într-un timp în care iertarea a încetat sa fie o alternativa. Are Evanghelia rezultate reale? Este harul lui Dumnezeu mai puternic decât înselaciunile lui Satana? Va fi viitorul în siguranta, în fata posibilitatii unei noi razvratiri? Oricât de însemnata ar parea, mântuirea oamenilor nu constituie cea mai importanta problema în univers. Cea mai importanta este eliberarea numelui lui Dumnezeu de acuzatiile false ale Satanei. Lupta se apropie de sfârșit. Dumnezeu își pregateste poporul pentru ultimul mare conflict. Satana, de asemenea, se pregateste. În centrul acestui conflict suntem noi, iar deznodământul lui se va decide în viata poporului lui Dumnezeu. Dumnezeu depinde de noi asa cum a depins pe vremuri de Iov. Este încrederea Lui îndreptata spre cine trebuie? Acestui popor i se acorda un privilegiu minunat, de a contribui la îndreptarea numelui lui Dumnezeu, prin marturia adusa în favoarea cauzei Sale. Este minunat ca ni se îngaduie sa marturisim pentru El.

Cu toate acestea, nu trebuie sa uitam niciodata, ca marturia aceasta este o marturie a vietii, nu doar niste simple cuvinte. "În El era viata, si viata era lumina oamenilor" (Ioan 1:4). "Viata era lumina". Asa a fost în Hristos si asa trebuie sa fie în noi. Viata noastra trebuie sa constituie o lumina, asa cum a fost viata Sa. A le oferi oamenilor lumina, înseamna mai mult decât a le înmâna o brosură. Viata noastra este lumina. Prin modul în care traim, le oferim altora o lumina. Fara viata, fara trairea luminii, cuvintele noastre ramân fara efect. Dar daca viata noastra devine lumina, cuvintele noastre devin eficiente. Viata noastra este cea care trebuie sa marturiseasca în favoarea lui Dumnezeu.

Problema - singura problema cu adevarat importanta - în zilele de pe urma, este numele lui Dumnezeu. Acesta trebuie sa fie elementul motivator al celor ce traiesc la sfârșitul istoriei acestui pamânt. Misiunea noastra este aceea de a pune capat minciunilor lui Satana, si singura modalitate în care putem face aceasta, este sa ne predam viata pe deplin puterii lui Dumnezeu. Modul în care traim constituie ceea ce va conferi o semnificatie cuvintelor noastre. Când cuvintele noastre corespund faptelor noastre, atunci marturia are putere.

Toate acestea sunt strâns legate de lucrarea desfasurata în Ziua anuala a ispasirii. În acea zi, poporul Israel, care își marturisise pacatele, era complet curatit. Ei fusesera iertati dinainte; dar acum, pacatul era curatit. Ei deveneau sfinți și fara prihana. Tabara lui Israel era purificata. Noi traим acum în marea zi anti-tipica a curatirii sanctuarului. Fiecare pacat trebuie marturisit și adus, prin credinta, la judecata. În timp ce Marele Preot intra în locul prea sfânt, poporul lui Dumnezeu trebuia sa stea fata în fata cu Dumnezeu. Ei trebuie sa fie siguri ca fiecare pacat este deja marturisit, ca sa nu ramâna asupra lor nici o umbra de rau. Curatirea sanctuarului ceresc este dependenta de curatirea poporului lui Dumnezeu de pe pamânt. Prin urmare, cât de important este ca poporul lui Dumnezeu sa fie sfânt și fara prihana! Fiecare pacat din ei trebuie pe deplin eradicat, pentru a fi în stare sa stea înaintea unui Dumnezeu sfânt și sa traiasca în mijlocul focului nimicitor.

În timpul ultimilor douazeci de ani, am auzit vorbindu-se mult despre lucrarea începuta de catre Domnul Hristos în sanctuarul ceresc, în anul 1844. Am analizat înca odata dovada profetica pe care s-au bazat pionierii nostri adventisti, și am ajuns la concluzia ca este temeinica. Dar exista o tacere totala cu privire la curatirea sanctuarului inimii noastre, care corespunde curatirii sanctuarului ceresc. Probabil ca cea mai importanta afirmatie a apelului rostit de fratele Andreason este aceasta: "Curatirea sanctuarului ceresc este dependenta de curatirea poporului lui Dumnezeu de pe pamânt". Dependenta de ce? Sanctuarul ceresc nu poate fi curatit de pacat, pâna când nu este curatita inima noastra? Exact asa! Marea curatire a sanctuarului lui Dumnezeu din cer, nu poate fi încheiata, pâna când nu se încheie ispasirea finala în inima mea și a ta. Atât timp cât, izvorul pacatului se afla în inima mea, ceea ce face ca iertarea sa constituie o necesitate, în mila Sa, Domnul Isus ramâne în sanctuarul ceresc, continuând lucrarea harului Sau iertator. El întârzie mult, deoarece doreste ca nimeni sa nu piara, ci toti sa vina la pocainta. Dar, înseamna aceasta ca Domnul trebuie sa amâne înlocuirea harului iertator cu harul care confera putere, pâna când poporul Lui va fi pregatit sa-l primeasca.

Dumnezeu poate îndeparta pacatele noastre din sanctuarul ceresc, numai când ispasirea finala dovedeste ca El poate pune capat valului de pacate, care izvorasc din inima noastra. Ce rost ar avea, ca Dumnezeu sa stearga toate pacatele din rapoartele cerului și sa declare ca sanctuarul a fost curatit, în timp ce, în inima noastra, continua sa existe un flux neîntrerupt de pacate, care au nevoie sa fie iertate? Satana si-ar dovedi acuzatia, ca tot ceea ce poate face Dumnezeu, în realitate, este doar sa ierte mai multe pacate, dar nu poate curati izvorul lor din inima noastra.

Dar, daca poate fi curatit, însusi izvorul pacatului din sanctuarul inimii, astfel încât sa nu mai produca razvrătirea și egoismul, atunci sanctuarul ceresc poate fi curatit, atât din punct de vedere legal, cât și practic. Stergerea pacatelor din viata noastra, va fi urmata de stergerea pacatelor din sanctuarul ceresc. Aceasta este singura modalitate, ca acuzatiile Satanei sa poata fi dezmentite în mod categoric. Dumnezeu va dovedi ca harul care confera putere, îndeparteaza nevoia harului iertator, nu pentru ca El hotaraste aceasta, în mod arbitrar, în sanctuarul aflat la bilioane de kilometri distanta, ci pentru ca El realizeaza ceva în inima pacatosilor mântuiti prin har. Numai în felul acesta poate exista un final al marii lupte și o deplina îndreptatire a lui Dumnezeu, în modul Sau de tratare a problemei pacatului. Ellen White exprima aceasta idee foarte succint: "Trebuie sa existe o curatire a sufletului aici pe pamânt, în armonie cu lucrarea lui Hristos de curatire a sanctuarului din cer" (Maranatha, p. 249).

Deci, ce este ispasirea finala? Este ultima lucrare a lui Hristos în sanctuarul ceresc, prin care înlocuieste harul iertator cu harul care confera putere inimii noastre. Este procesul final de "readucere laolalta", de împacare cu Dumnezeu. Noi suntem acum partial separati. Nu pacatuim atât de des cu obisnuim înainte, dar încă pacatuim. Încă mai continuam sa întrerupem legatura permanenta, pe care am putea sa o avem cu Duhul Sfânt. Noi nu suntem total reuniti cu Dumnezeu. Universul nu este încă în siguranta deplina. Domnul Hristos trebuie sa demonstreze, ca procesul de ispasire poate fi încheiat, astfel încât, chiar daca ne-ar lasa singuri aici, pe acest pamânt blestemat de pacat, încă o suta de ani, nu am mai pacatui, nici macar o singura data. Abia atunci, universul se va afla în siguranta deplina, în fata unui al doilea atac al pacatului. Dumnezeu va demonstra, nu doar va afirma, acest fapt incredibil, despre care Satana spune ca nu se va întâmpla niciodata. Ispasirea finala este lucrarea lui Hristos de administrare a sângelui Sau, nu cu scopul iertarii, ci cu scopul de a oferi putere pentru biruinta asupra pacatului, iar aceasta lucrare va fi vazuta în vietile noastre. Ziua ispasirii.

Toate acestea au fost reprezentate prin intermediul actelor îndeplinite în Ziua ispasirii din timpul Vechiului Testament. Descrierea lor se afla în Leviticul 16:29-31. "Aceasta sa fie o lege vesnica: în luna a saptea, în a zecea zi a lunii, sa va smeriti sufletele, sa nu faceti nici o lucrare, nici bastinasul, nici strainul care locuieste în mijlocul vostru. Caci în ziua aceea se va face ispasire pentru voi, ca sa va curatiti: veti fi curatiti de toate pacatele voastre înaintea Domnului. Aceasta sa fie pentru voi o zi de Sabat, o zi de odihna, în care sa va smeriti sufletele. Aceasta sa fie o lege vesnica".

Întelegem noi deplina semnificatie a acestei zile? Este numita ziua de ispasire. Pe tot parcursul anului erau aduse jertfe de ispasire - pentru iertarea pacatelor. Dar aceasta era ceva diferit. Era o jertfa de curatire, iar ca rezultat, "toate pacatele . . . înaintea Domnului" erau îndepartate. Este de asemenea important, sa observam ca în timpul acestei zile unice, sufletul poporului trebuia sa fie smerit. Aceasta nu era tocmai o sarbatoare a biruintei. Ci o zi foarte serioasa si solemnă pentru poporul lui Dumnezeu.

Ce ne învata aceasta ceremonie a Vechiului Testament, cu privire la viata noastra de astazi? "Ne aflam în timpul marii zile a ispasirii si în timpul lucrării sfinte a lui Hristos pentru poporul lui Dumnezeu, care se desfasoara în prezent, în sanctuarul ceresc, iar aceasta trebuie sa constituie studiul nostru continuu. Ar trebui sa-i învatam pe copiii nostri, ce însemna pentru evrei ziua tipica a ispasirii, precum si faptul ca acea zi constituia o adunare speciala, caracterizata de o mare umilire si de marturisirea pacatelor înaintea lui Dumnezeu. Ziua anti-tipica a ispasirii trebuie sa aiba un caracter asemanator" (5T 520). Viata noastra prezenta se desfasoara în timpul simbolizat de Ziua ispasirii din Vechiului Testament. Îi învatam noi pe copiii nostri importanta acestei zile? Adesea ni se pun întrebări de genul: "De ce facem aceasta? De ce nu avem voie sa facem aceea? Ce este gresit în aceasta? Iar noi încercam sa gasim texte convingatoare, care sa sustina practica noastra. Spunem vreodata, "Noi facem aceasta, deoarece traím în Ziua ispasirii?" Nu trebuie sa uitam niciodata, ca aceasta zi era o ocazie de "mare umilinta si de marturisirea pacatelor înaintea lui Dumnezeu".

"Bisericile care pretind ca cred adevarul si sustin pazirea legii lui Dumnezeu, trebuie sa respecte porunca, si sa se îndeparteze de orice neleguire. Fiecare membru al bisericii, trebuie sa reziste în mod personal ispitei de a înfaptui rele si de a tolera pacatul în viata lui. Biserica

trebuie sa înceapa lucrarea de curatire în prezenta lui Dumnezeu, prin pocainta, umilire si o adâncă cercetare de sine, deoarece ne aflam în ziua anti-tipica a ispasirii - ceasul solemn, ale carui rezultate sunt vesnice" (2SM 378). Ziua ispasirii este o zi a curatirii si a despartirii de orice nelegiuire. Aici discutam despre cel mai înalt nivel de ascultare si loialitate fata de Dumnezeu, care au fost vazute vreodata în poporul lui Dumnezeu.

Uneori, oamenii se întreaba, de ce adventistii de ziua a saptea sustin standarde "mai înalte" decât ceta aflate în Biblie, cum ar fi vegetarianismul si abstinenta de alcool, interzicerea dansul si a portului de bijuterii. Sa ne multumim sa fim doar niste victorienii si sa abandonam unele dintre aceste standarde învechite? Adevarul este ca, daca examinam Biblia cu atentie, putem descoperi mai multe lucruri pe care Dumnezeu le-a îngaduit datorita harului Sau si datorita orbirii spirituale a oamenilor. Cu alte cuvinte, Dumnezeu Si-a adaptat idealul Sau pentru oameni, în raport cu ideile culturale în care traiau ei. El a îngaduit lucruri pe care noi nu le consideram acceptabile astazi.

În Vechiul Testament, Dumnezeu a îngaduit si chiar a binecuvântat practicarea poligamiei. De fapt, cele douasprezece semintii ale poporului ales, s-au nascut dintr-o familie poligama. În Vechiul Testament, Dumnezeu a îngaduit si chiar a dat legi privitoare la practicarea sclaviei. Astazi, consideram sclavia ca fiind ceva dezgustator si un mare pacat, dar izraelitii au avut sclavi în mod obisnuit. Dumnezeu a îngaduit si chiar a încurajat armatele lui Israel, sa se angajeze în batalii sângeroase, uneori, poruncindu-le sa nimiceasca vrajmasul în totalitate, chiar si turmele lui. Daca dorim sa descoperim texte care sa dovedeasca si sa sustina permisiunea de a comite toate aceste pacate, putem sa le gasim cu usurinta.

Singura modalitate de a sti ca toate aceste practici nu constituiau idealul lui Dumnezeu, este studierea principiilor Bibliei în ansamblu, si în special în Noul Testament. Înțelegem ca Dumnezeu i-a acceptat pe oameni asa cum erau, uneori sub influenta culturilor primitive, si i-a condus treptat spre voia Lui ideala. El le-a descoperit noi adevaruri si le-a poruncit lucruri pe care numai poporul Sau era capabil sa le înțeleaga si sa le îplineasca. Ar fi o greseala teribila din partea noastra, sa ignoram revelatiile ulterioare ale vointei lui Dumnezeu si sa ne întoarcem la practicile pe care El le-a îngaduit, din cauza împietririi inimii omenesti. Prin urmare, nu dorim sa acceptam poligamia, sclavia si razboiul în zilele noastre.

Prin acelasi rationament, putem gasi dovezi ca, în anumite situatii din Biblie, Dumnezeu a îngaduit consumul de carne si bautura, dansul si portul bijuteriilor. În toate aceste situatii, putem gasi si dovezi ca respectivele practici, nu reprezentau voia ideala a lui Dumnezeu. Dar aceste dovezi sunt ignorate adesea, mai ales când oamenii doresc sa faca lucruri pe care Biserica le interzice. Este destul de usor sa gasesti texte care sa permita practicarea tuturor acestor pacate.

Principiul cel mai important care ar trebui sa ne guverneze în alegerea stilului de viata în zilele noastre, este principiul Zilei ispasirii. În aceasta zi foarte serioasa, în care traim, mai întrebam noi ce este permis si ce nu este permis? Mai întrebam noi care este cerinta minima pentru a fi crestin? Ne mai întoarcem noi la timpurile de ignoranta si de credinte primitive, pentru a decide în privinta modului de a trai? Sau ne vom concentra mai degraba asupra cerintelor maxime, decât asupra cerintelor minime? Vom cauta noi sa traim în aceasta lume a pacatului, cât se poate de aproape, în limitele omenesti, de stilul de viata al universului desavârsit al lui Dumnezeu? Suntem noi dispusi sa îngaduim ca harul lui Dumnezeu sa ne

mântuiasca pâna la capat, sa faca tot ceea ce este posibil în viata unor oameni afectati de pacat si de necunoasterea vointei lui Dumnezeu?

În Eclesiastul 3:1-4 se afla un principiu important: "Toate își au vremea lor, si fiecare lucru de sub cer își are ceasul lui. Nasterea își are vremea ei, si moartea își are vremea ei; saditul își are vremea lui, si smulgerea celor sadite își are vremea ei. Uciderea își are vremea ei, si tamaduirea își are vremea ei; darâmarea își are vremea ei, si zidirea își are vremea ei; plânsul își are vremea lui, si râsul își are vremea lui; bocitul își are vremea lui, si jucatul își are vremea lui". Cu alte cuvinte, lucrurile nu sunt întotdeauna rele, în ele însele, dar sunt nepotrivite în anumite timpuri. A existat un timp pentru ucis si darâmat, dar acum este timpul vindecării si al zidirii. Adevarata întrebare pentru noi este: Acum, când traим în Ziua ispasirii, când batalia se da pentru noi si pentru numele si guvernarea lui Dumnezeu, este acesta un timp pentru răs si pentru jucat? Sau timpul unui asemenea comportament, vine abia dupa ce marea lupta s-a încheiat si Dumnezeu a respins toate falsele acuzatii aduse de catre Satana? Când vom sta pe marea de cristal si când biruinta va fi deja câstigata, va fi suficient timp pentru răs si pentru jucat, dar astazi nu este. Totul se leaga, în mod simplu, de ceea ce este potrivit si se cuvine în timpul Zilei de ispasire. Am citit anterior ca Ziua ispasirii a fost un timp al smeririi sufletului, al marturisirii pacatelor si al umblării umile înaintea lui Dumnezeu. Nu este plânsul si bocitul, un comportament mai potrivit acum, decât râsul si jucatul?

Noi am întârziat venirea Domnului Hristos cu mai bine de o suta de ani. Este vreun motiv de bucurie cu privire la aceasta? Am continuat istoria de suferinta a acestui pamânt cu mai mult de o suta de ani decât ar fi dorit Dumnezeu. Prin apatia noastra Laodiceana, am contribuit la moartea a milioane de evrei în lagarele de exterminare ale lui Hitler. Este acesta, cu adevarat, un timp de sarbatoare? Oare ar trebui sa ne laudam pentru marea lucrare a Bisericii Adventiste pretutindenii în lume? Oare ar trebui sa privim înapoi în istoria noastra, cu mândria realizărilor noastre? Sau acesta este un timp al plânsului înaintea Domnului, din cauza vinovatiei noastre în întârzierea planurilor lui Dumnezeu?

Raspunderea noastra în aceste privinte, nu trebuie sa ne determine la o auto-flagelare inutila, ci la o remediere pozitiva a întregii situatii. Este timpul sa ne asiguram ca toate pacatele au fost curatite din inima noastra. Este timpul sa aratam lumii, cum opereaza cu adevarat guvernarea lui Dumnezeu. Eu nu ma refer la faptul de a fi niste fete lungi, ci la faptul de a ne pocai. Este o diferenta imensa între aceste doua concepte. Daca suntem cu adevarat smeriti si umili înaintea lui Dumnezeu, în calitate de adventisti de ziua a saptea, vom respecta anumite cerinte, care nu au fost impuse în perioadele anterioare ale istoriei pamântului. Traim este Ziua ispasirii. Luam parte la demonstratia finala pe care Dumnezeu o face înaintea întregului univers, cu privire la vointa Sa ideala pentru omenire. Oare înțelegem noi aceste subiecte? Le prezentam noi copiilor si tinerilor nostri? Raspunsurile superficiale au încetat sa fie multumitoare. De ce sa nu intram direct în problema reala - biruinta finala a lui Dumnezeu în marea lupta?

Ratiunea existentei noastre

Ratiunea existentei noastre ca adventisti de ziua a saptea, este ziua ispasirii si ispasirea finala. Numele lui Dumnezeu este în pericol, pâna când va putea demonstra ca harul Sau poate produce oameni care sa-L iubeasca în mod desavârsit, în permanenta, fara rezerve sau întrebări, fara obiectii si rationamente. Ei Îl iubesc pe Dumnezeu, pur si simplu, pentru ca El

i-a iubit întâi. Si vor dovedi în mod definitiv, ca iubirea conduce întotdeauna la ascultare, si ca aceasta iubire si ascultare vor fi permanente.

Satana înfatiseaza ostentativ si neîncetat neascultarea noastra înaintea lui Dumnezeu ca dovada a imposibilitatii unei ascultari desavârsite, dar a fost nevoit sa înceteze. Ispasirea finala constituie metoda lui Dumnezeu de a dezminți minciunile Satanei. El va curati mai întâi templul sufletului nostru, apoi, va curati sanctuarul ceresc. Odata îndeplinita aceasta lucrare, Adventismul si-a "încheiat misiunea" si poate merge acasa.

Satana lupta din greu sa îndeparteze acest concept din mintea fiecarui adventist de ziua a saptea, deoarece, daca poate distruge conceptul acesta, poate anula misiunea încredintata de Dumnezeu poporului Sau în urma cu 150 de ani, si poate întârzia multa vreme venirea Domnului Hristos. Trebuie sa recunoastem ca Satana a avut succes într-o mare masura. Va reusi el si în mintea ta? Va sterge el din constiinta ta conceptul acesta, sau îl vei învinge si vei face din ispasirea finala, obiectivul studiului tau si centrul motivator al tuturor faptelor tale, de acum si pâna la cea de a doua venire a lui Hristos?

Probabil ca ar fi potrivit, sa încheiem acest studiu, citând cuvintele unuia pe care Dumnezeu l-a chemat sa contribuie la încheierea ispasirii finale, cu mai bine de o suta de ani în urma - A. T. Jones.

"Încheierea acestei lucrari . . . în sanctuar este, în acelasi timp, încheierea lucrării pentru oameni. . . . Curatirea sanctuarului se extinde asupra oamenilor si îi implica în aceeasi masura în care implica sanctuarul în sine. . . . Încheierea tainei lui Dumnezeu înseamna sfârșitul lucrării Evangheliei . . . îndepartarea oricarei urme de pacat si înlocuirea acestuia cu neprihanirea vesnica - plinatatea lui Hristos - înaintea fiecarui credincios; manifestarea exclusiva a lui Dumnezeu în viata tuturor celor ce cred în Isus. . . . În sanctuarul de pe pamânt, faradelegea nu putea fi curatita, pacatul nu putea înceta sa existe si nici rascumpararea nelegiurii nu putea fi realizata, . . . pâna când aceasta lucrare nu era realizata în fiecare persoana care lua parte la serviciul sanctuarului. . . . Sanctuarul pamântesc nu putea fi curatit, atât timp cât în el, se revarsa un val continuu de nelegiuri, faradelegi si pacate, prin marturisirile oamenilor si prin lucrarea de mijlocire a preotilor. . . . Înainte ca sanctuarul sa poata fi curatit, acest val trebuia sa fie oprit de la sursa, din inima si viata închinătorilor. Prin urmare, prima lucrare în cadrul curatirii sanctuarului, a fost curatirea poporului. . . . Jertfa, preotia si slujirea Domnului Hristos în sanctuarul adevarat, îndeparteaza pacatele pentru totdeauna si cei care au fost sfintiti sunt desavârsiti pentru vesnicie" (The Consacrated Way, pp. 113-119).